

[Tove Jørgensen]

oplysninger, og det kunne jo være nærliggende at spørge – det vil i hvert fald komme frem i udvalget – om det er det, indsamlingen af CPR-numrene skal bruges til.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak til fru Annelise Gotfredsen for den tale, hun holdt heroppe. Hvor ville jeg ønske, at den var holdt i sommer, før vi vedtog registerloven. Så kunne det jo være, den socialdemokratiske regering var blevet bange for at gennemføre registerloven i den utilstrækkelige sikkelse, den blev gennemført i, bl. a. ved konservativ hjælp. Jeg kan glæde mig over, at man har skiftet, men vi skal have overtalt nogle flere til det, før det hjælper.

Måtte jeg ikke sige i anledning af det, der blev sagt fra fru Mimi Jakobsen: det er jo en rørende indstilling at have, men jeg er bange for, den er meget naiv. Vi må huske på, at vi i dette land har oplevet myndigheder, der spørger ved ansættelsen, om man har yderliggående meninger i den ene eller den anden retning, religiøst eller politisk. Vi ved, at myndigheder har fundet på at føre et udklipskartotek, som bruges, når folk skal ansættes i offentlig tjeneste. Vi ved også, at det nu for fremtiden vil blive ganske overordentlig nemt – og hvem tør garantere for, at en kommunal myndighed ikke finder på det? – at finde ud af, hvilke bøger man har læst. Århusbiblioteker gemmer de optagne film over udlånene. Hvad i alverden de gør det for, forstår jeg ikke, men det gør de, og på et eller andet tidspunkt er der vel en eller anden, der finder på at spørge, når en jurist f. eks. søger ansættelse i Århus kommune: hvad læste han eller hun, dengang vedkommende var studerende i Århus? Lad være med at smile ad det, for vi kender det jo. Vi kender det oven i købet i telegramstil: »Er De socialdemokrat, ja eller nej – svar betalt.«

Derfor må der sættes ganske anderledes brems for brugen af disse oplysninger, end der er. Bremsen bør være den, at de kun må bruges til det formål, de er afgivet til. I tilfældet med bibliotekerne er de kun afgivet for at sikre, at bogen leveres tilbage.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg har kun to bemærkninger. I første omgang nævnedes hr. Bernhard Baunsgaard, at

det også måtte gælde inden for justitsministeriets område, at man skulle påse, at der ikke skete misbrug af CPR-numre – eller en unødigt brug, det formoder jeg også hr. Bernhard Baunsgaard tænkte på. Jeg vil gerne understrege, at jeg netop har svaret, at vi overvejer, om det er nødvendigt at offentliggøre CPR-numrene i forbindelse med behandling af konkursboer. Det er klart, at man vurderer denne sag, og så kommer der senere et resultat.

Fru Tove Jørgensen stillede også i første omgang spørgsmålet, hvilke oplysninger Danmarks Statistik registrerer til brug for EF. Fru Tove Jørgensen har jo al adgang til at stille det og vil også kunne få det besvaret i udvalget. Jeg går ud fra, at fru Tove Jørgensen ikke forventer, at jeg ville kunne give et indholdsmæssigt dækkende svar på dette spørgsmål. Det drejer sig – forstår jeg nu i sidste omgang – om socialstatistik eller statistik vedrørende arbejdsmarkedet, og det har jeg intet kendskab til. Hvor meget Danmarks Statistik registrerer, har jeg heller ikke på forhånd noget kendskab til. Selvfølgelig vil alt kunne besvares i udvalget, hvor de forskellige fagministre vil kunne give oplysninger.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at mine ord skal ikke forstås således, at jeg betvivler hele registerloven; men på de punkter, jeg har draget frem i dag, er der uklarhed, det er givet. Det har også vist sig, at på grund af denne uklarhed føler befolkningen sig ikke sikker netop på disse områder. Derfor har vi med vores forslag til folketingsbeslutning i dag prøvet at pege på en måde, hvorpå vi kunne skabe denne klarhed, idet vi ikke mener, det er rimeligt at lade registerloven bare træde i kraft og så afvente, om det muligvis foregår sikkert og rigtigt.

Til fru Mimi Jakobsen vil jeg sige: det er rigtigt, at alt kan misbruges, og der er ingen, der tror, at selv de bedste sikkerhedsforanstaltninger ikke vil kunne omgås. Men her er tale om noget helt andet end et almindeligt misbrug på et enkelt kontor, her er tale om misbrug af oplysninger i en langt større skala, og det er fornemmelsen af dette, som skaber utrygheden. Det skulle nødtigt føre til en direkte modvilje mod et ellers godt og an-